

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 404/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Ľ. H., D., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5 C 110/2006-188 z 12. novembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 20/2009-252 z 23. júna 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Ľ. H. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2009 doručená sťažnosť Ing. Ľ. H., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 110/2006-188 z 12. novembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 20/2009-252 z 23. júna 2009.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania pred okresným súdom vo veci, v ktorej sa žalobca I. P., D., domáhal zrušenia vecného bremena za primeranú náhradu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. 1478, kat. územie obce D., podrobne vymedzeným v žalobe (ďalej len „nehnutelnosti“). Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel, t. j. zrušil vecné bremeno k nehnuteľnostiam a uložil žalobcovi zaplatiť sťažovateľovi ako náhradu za zrušenie vecného bremena 340 000 Sk.

Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 8 Co 20/2009-252 z 23. júna 2009 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom zároveň vo veci pripustil dovolanie podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa sťažovateľa *„uvedenými rozsudkami bolo porušené jeho základné ľudské právo garantované Ústavou SR ako i Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd na pokojné užívanie majetku, ktorým je jeho právo na doživotné užívanie nehnuteľností zapísaných na...“*.

Sťažovateľ namieta, že oba sudy konajúce v jeho veci predovšetkým nesprávne právne posúdili predmetný prípad, *„... okresný aj odvolací súd pri právnom posúdení základnej právnej otázky a to, či došlo predajom nehnuteľnosti zaťaženej vecným bremenom získanej vydražením k zmene pomerov a tým k vzniku hrubého nepomeru alebo nie, pochybil, zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, na základe čoho obe rozhodnutia trpia vadou...“*.

Sťažovateľ uvádza, že 22. septembra 2009 podal vo veci dovolanie podľa § 238 ods. 3 OSP.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, zrušil tieto rozsudky a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Sťažovateľ tiež žiada priznanie finančného zadost'učinenia v sume 7 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha najmä vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa § 201 OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje...

Podľa § 238 ods. 3 OSP dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený proti napadnutému rozsudku okresného súdu podať odvolanie podľa § 201 OSP, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol sťažovateľ v súlade s rozhodnutím krajského súdu, že vo veci pripúšťa dovolanie, oprávnený podať dovolanie podľa § 238 ods. 3 OSP, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o jeho sťažnosti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2009